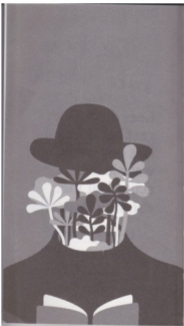

Neem mee
en geef
door

Six minute stories No.6

Raoul
de Jong

Small, faint text at the top of the page, likely a page number or a small header.

Small, faint text block, likely a short paragraph or a list of items.

Met een *Tigri* op een dag
in Suriname werden
Raoul de Jong

toes de geschiedenis met een
overgroevaden, een medische
man over wie gezegd werd dat
hij zichzelf kon transformeren
in een tigris, een jaguar.

Ik was tien dagen in de jungle
gewoos, ging op Nederlandse
dienst, van doel met een
afkeer in de stempel en
maakte er een tijt voor

een diepje in het hart van de
Amazonia. Maar het hart waar
mijn vader werd geboren, had
ik nog steeds niet bereikt.

Om hallogheid mischien, of
mischien omdat ik dacht dat

Het was mijn allerlaatste dag
in Suriname. Drie maanden
was ik er al, officieel op zoek
naar de geschiedenis van mijn
overgrootvader, een medicijn-
man over wie gezegd werd dat
hij zichzelf kon transformeren
in een tigri, een jaguar.

Ik was tien dagen in de jungle
geweest, ging op Surinaamse
danses, nam deel aan een
dienst in een winttempel en
maakte een epische tocht naar

een dorpje in het hart van de Amazone. Maar het huis waar mijn vader werd geboren, had ik nog steeds niet bezocht. Uit luiigheid misschien, of misschien omdat ik dacht dat ik er niets zou vinden.

Het ligt in een buitenwijk van Paramaribo, veertig minuten fietsen vanaf mijn kamer, over de drukke Saramaccastraat, voorbij de Commewijnebrug en daarna over hobbelige zandstraatjes tussen lage houten huisjes met felle, kleurige bloemen in de tuinen. Een mintgroen houten huis op palen, met een erfje,

achter een hek. 'Hallo,' zegt hij
Achter het hek speelt een
meisje met vlechtjes, in een
stoffig roze jurkje. Ik zet mijn
fiets op slot en vraag of ik even
binnen mag kijken. Ik verwacht
dat ze haar ouders zal roepen,
maar zonder iets te zeggen
opent ze het hek en gebaart dat
ik achter haar aan moet lopen,
naar boven, over een trap
aan de buitenkant. Meteen
boven aan de trap begint de
huiskamer. In de deuropening
verschijnt een nors kijkende
man van een jaar of zestig.
'Hallo,' zeg ik vriendelijk.
'Volgens mij heeft mijn opa dit
huis gebouwd.'

“Dat lijkt me sterk,” zegt hij kortaf. Dan knijpt hij zijn ogen samen: “Ben jij een kleinzoon van Freddie?”

Ja, hij heeft mijn opa gekend, maar, nee, hij heeft “geen biografie” voor me, en nee, dit is niet het huis dat door Freddie gebouwd is.

‘Je moet bij de burens zijn,’ broemt hij en hij laat me met zijn hele lichaamshouding weten dat ik weg moet.

Het huis van de burens is groter, de eerste verdieping van hout, de basis van steen. Met dievenijzers voor alle openingen, omringd door een tuin, en daaromheen een

hoog hek met scherpe punten. Er lijkt niemand thuis te zijn, maar een man op een stoeltje aan de overkant van de straat roept dat ik op het hek moet bonzen.

Een jongetje verschijnt, van een jaar of tien.

'Rare vraag,' zeg ik, 'maar volgens mij heeft mijn opa dit huis gebouwd, zou ik even binnen mogen kijken?'

Hij opent het hek: 'natuurlijk.'

Binnen is het koel en donker. In een zithoek, op grote stoelen rond een tafeltje, zitten de moeder en de oma

van het jongetje. Zijn moeder, een lieve, forse vrouw in een geel T-shirt met voorgemaakte gaten, en zijn oma, een kleine vrouw met grijze vlechten, met een zacht gezicht en een vrolijke lach.

De buurman is een botterik lachen ze en ja, natuurlijk weten ze wie opa Freddie was. Al hebben ze hem nooit levend meegemaakt. Mijn oma wel, ze noemden haar oma Tilly. Ze leerden haar kennen in de kerk, een paar straten verderop. Mijn opa was toen net overleden, mijn oma zocht een huisgenoot. Ze wilde eigenlijk

geen mensen met kinderen,
maar het klikte.

Oma Tilly was een lieve vrouw, zegt de oma. Met een groot hart en een groot gevoel voor humor. In 1996 vertrok ze naar Nederland om bij mijn vader en mijn tantes en ooms te zijn. Oma Tilly hield niet van Nederland. Het klimaat gaf haar gewrichtspijn. De laatste keer dat ze haar spraken, was aan de telefoon, oma Tilly moet tranen in haar ogen hebben gehad. "Niet huilen," hadden ze gezegd. "Over een paar maanden komt u gewoon weer naar Suriname en dan zien we elkaar weer."

Maar een week later was ze dood.

De moeder van oma Tilly, mijn overgrootmoeder, was een van de oorspronkelijke bewoners van Suriname, een Arowak, een benedenlandse inheemse. Ze had lang zwart haar, tot op de billen, en blauwe ogen. Ze woonde in een huisje dat opa Freddie achter op het erf had gebouwd. Het huisje staat er niet meer, maar ik vraag of ik toch even mag kijken.

'We hebben het regenwater niet weggehaald hoor,' waarschuwt de oma.

'Helemaal niet erg,' zeg ik,

‘ik spring er wel overheen.’

Het jongetje gaat me voor. We springen over een plas en dan presenteert hij me de fruitbomen die mijn overgrootmoeder hier heeft geplant: twee bananenbomen, een appelboom, een kokospalm, een kersenboom, een mangoboom en een olijfboom met vruchten die groter zijn dan onze olijven, en zoet.

‘Welke vruchten hebben jullie in Nederland?’ vraagt hij. ‘Ook olijven,’ zeg ik.

‘Maar wij eten ze zout, in een pot met olie.’
‘En aardbeien? En druiven?’
En hoe groot onze kersen zijn.

En of we ook bessen hebben. Perziken kent hij niet. Nectarines ook niet. Ik leg uit dat bij ons niemand fruitbomen heeft, dat je bij ons fruit in de supermarkt koopt, in een plastic bakje. Duur en zonder smaak. Hij zegt dat ik het voor hem mee moet nemen, als ik de volgende keer naar Suriname kom. Aardbeien en druiven, die vindt hij zo lekker.

Minus vijf graden.

Hij vraagt of ik weleens sneeuw heb gezien. En of je dan niet naar school hoeft. 'Alleen als het heel, héél erg is,' zeg ik. 'Anders moet je gewoon.'

'Kun je van sneeuw echt een bal maken?' Dat gelooft hij niet. Ook niet als ik zeg dat het echt, écht kan. 'Soms komt de sneeuw wel tot je schoudera,' vertel ik, al heb ik dat nog nooit in het echt gezien.

'Dan moet je niet vallen,' zegt hij. 'Dan kan niemand je meer vinden!'

Hij vraagt hoe koud het is als het gesneeuwd heeft.

'Minus vijf graden. Maar meestal is er geen sneeuw, dan is het alleen koud. Dan wil je meteen terug naar binnen als je de deur opendoet. Net alsof je in een vrieskast stapt.'

'Zoals waar ze de biertjes bewaren,' knikt hij.

Ik vertel dat soms al onze rivieren van ijs zijn. Dan kun je erop lopen.

'Maar niet springen,' roept hij.

'Behalve als het heel lang heel koud is geweest, dan kan het wel. Dan kun je er ook op schaatsen. Weet je wat dat is?'

Dat weet hij. Hij doet het even voor in het gras. Hij weet alleen niet hoe je moet stoppen. Ik denk door een rondje te draaien. Dan weet hij het toch. Door je schaatsen achter je in het ijs te steken.

Dan spreken we over de

awari, de ratachtigen die elke nacht op het dak spelen van mijn kamer in Paramaribo. Hier zijn ze ook. Laatst had een buurman er een gevangen en gedood, maar er was alweer een nieuwe.

‘Eet je ook awari?’ vraag ik.

‘Nee,’ roept hij. ‘Awari’s zijn vies hoor!’

‘Misschien eten Chinezen ze wel,’ zeg ik. ‘Die eten ook honden.’

Dan weet ik niet meer wat ik moet zeggen en waarschijnlijk is dit, hier met mij staan, ook maar saai voor een kind. Dus vraag ik of we weer naar binnen zullen gaan.

Nee, zegt hij, hij wil nog even praten over de fruitsoorten.

Binnen geeft mijn vriend me een glaasje water en de vrouwen hebben wat foto's op tafel gelegd. Van mijn tantes en mijn oom. En van mijn vader.

Ik wou dat ik iets langer naar die foto gekeken had. Mijn vader bukt en hij lacht, naar iets buiten het beeld. Mooi bruin is hij, met dik zwart haar. Jonger dan ik hem ken en voller nog. Ik vind hem knap. En zo bekend. Ook al heb ik hem pas twee jaar geleden voor het eerst ontmoet en is hij daarna weer verdwenen. Het is

zo fijn om hem te zien, daar,
in die onbekende wereld, aan
de andere kant van de oceaan.
Mijn vader. Mijn vader. Van mij.
We spreken over de crisis.
Over vakanties. Over fietsen
en lopen, daar houden
Surinamers niet van. Over oud
en nieuw, toen heel Suriname
ineens was overgenomen door
Nederlanders. Gewoon, over
dingen, om niet te stil te zijn,
om te praten. En ik doe mijn
best om niet te hard en niet te
vlug te praten, zoals een
Nederlander, om los te zijn en
soepel, zoals een Surinamer,
om gezellig en vrolijk en
normaal te doen en zoals altijd

heb ik het gevoel dat het niet lukt, dat ik raar ben en sociaal onaangepast en klein en onbetekenend en dun, weggezonken in een veel te grote stoel, in een land waarin ik me na drie maanden nog steeds een vreemdeling voel.

Maar de dames lachen naar elkaar en zeggen: 'Ja, echt hè?'

'Wat?' vraag ik.

'Alles aan jou: hoe je doet, hoe je zit, hoe je spreekt. Je bent precies je vader.'

Het is al donker bij ons afscheid.

'Doe de groetjes van ons,' zegt de lieve oma.

Six Minute Stories No.6

Aan mijn vader, dacht ik, maar
ze bedoelt aan mijn moeder.
Ze lacht.

'Ook al kennen we haar
niet.' Dat is het liefste wat ze
kon zeggen.

Volgens haar aanwijzingen
fiets ik terug naar mijn kamer.
De eerste afslag heet de
Tigristraat.

Lees de hele reeks

Six Minute Stories No.1

Hanna Bervoets

Six Minute Stories No.2

James Worthby

Six Minute Stories No.3

Aya Sabi

Six Minute Stories No.4

Pepijn Lanen

Six Minute Stories No.5

Lize Spit

Six Minute Stories No.6

Raoul de Jong

Six Minute Stories No.7

Alma Mathijssen

Six Minute Stories No.8

Ernest van der Kwast

Wist je dat het lezen van verhalen de snelste en leukste manier is om stress te verminderen? Zes minuten lezen kan je stressniveau al met 68% verlagen.

Daarom heeft Zorg en Zekerheid aan jonge schrijvers gevraagd een verhaal te schrijven dat je in zes minuten gelezen hebt. Daar kan geen meditatie- of yogasessie tegenop.

Iedereen heeft
recht op

Zorg en
Zekerheid
zorgverzekeraar